

* *
*

На самоті, в моїй лихій неволі,
Ридаю я та білий світ клену,
Всім заздрити та скаржитись почну,
Що не зазнав ні щастя, ані долі;

В гірких сльозах зливаю люті болі
І думоньку лелію потайну:
Щоб мати хист і вроду чарівну,
І друзяків, і всяких втіх доволі...

А лиш тебе, о зоре світова,
Згадаю я: душа, мов пташка зрана,
Веселий гімн до неба заспіва;

В тобі, моя голубонько кохана,
Той рай, що й сам король не здобува,—
І вже тоді нема над мене пана!

Томас Мур

I

Увечері дзвін як задзвоне,
То серце з журби аж холоне:
Згадаю про рідну хатину,
Про те, як колись-то кохався,
Про дзвін, що дзвонив, як прощався
Я з домом та кидав дівчину.
Як часом, то тихо й заплачу,
Що краю свого не побачу,
Товариші любі та милі,
Що щастя дізнали зі мною,
Навік десь узяті труною:
Не чути їм дзвону в могилі.